



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 22/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље малолетне АА из ..., чији је законски заступник отац ББ из ..., кога заступају пуномоћници Миле Секулић и Маријана Коматина Секулић, обоје адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Ивањици, чији је законски заступник Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, одлучујући о захтеву Основног суда у Ивањици за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету, у седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Основног суда у Ивањици Прр 451/2019 **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Основни суд у Горњем Милановцу.

Образложење

Тужила је преко законског заступника Основном суду у Ивањици 25.11.2019. године поднела тужбу ради новчаног обештећења против тужене Републике Србије, Министарства правде, Основни суд у Ивањици, наводећи да је решењем Основног суда у Ивањици Р4 И бр.44719 од 15.07.2019. године усвојен њен приговор као извршног повериоца и утврђено да је извршном повериоцу у предмету Основног суда у Ивањици И.бр. 1820/12 повређено право на суђење у разумном року и наложено поступајућем судији да у остављеном року предузме прописане радње у цињу спровођења извршења, те да председника суда сваких 30 дана обавештава о току поступка и могућностима његовог окончања.

Основни суд у Ивањици је уз пропратни акт Прр 451/2019 од 13.01.2020. године предложио Врховном касационом суду да за поступање у овој парници одреди други стварно надлежни суд наводећи да из реферата тужбе произилази да је тужба поднета због незаконитог и неправилног рада Основног суда у Ивањици са захтевом за накнаду штете.

Одредбом члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), прописано је да највиши суд одређене врсте може на захтев суда

да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд са његовог подручја, ако је очигледно да ће се тако лакше спровести поступак или ако за то постоје други важни разлози. О захтеву надлежног суда првог степена из става првог овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, Врховни касациони суд је утврдио да је захтев основан и за поступање у овом предмету одредио Основни суд у Горњем Милановцу.

Законом о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), прописани су услови и поступак остваривања права на исплату новчаног обештећења странке којој је повређено право на суђење у разумном року. Одредбом члана 26. став 1. овог закона прописано је да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за новчано обештећење у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење, а одредбом члана 28. став 1. да је за одлучивање по тужби месно надлежан основни суд на чијем подручју тужилац има пребивалиште, боравиште или седиште.

Како је у конкретном случају утврђено да је тужилци у поступку који се водио пред Основним судом у Ивањици повређено право на суђење у разумном року који суд је према напред цитираној законској одредби стварно и месно надлежан да одлучује о захтеву тужилце за исплату новчаног обештећења по том основу, та чињеница по оцени Врховног касационог суда представља оправдан разлог за делегацију надлежности у смислу члана 62. ЗПП.

Из наведених ралога, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић